

своју заједничку вољу, односно само изузетно има ту заједничку вољу, која је тада и јединствена и то углавном када му прети опасност од спољашњег непријатеља. Поред изложених теорија о суверености и њиховом носиоцу, постоје још неке новије, такође интересантне теорије које је корисно поменути. То су пре свега теорија националне суверености (која ће бити ближе изложена упоређивањем са народном сувереношћу) али и парламентарне суверености као и теорија о суверености права. Сувереност парламента је традиционална теорија која је израз посебног енглеског политичког развитка и схватања о парламенту као најважнијем државном органу, оном који доноси законе. У духу енглеске парламентарне традиције, парламент се развио и успоставио као орган који искључиво доноси законе. По томе онај ко доноси законе би и био носилац суверености. Дакле, суштина суверености се огледа у законодавној власти парламента, а то значи да парламент има врховну и апсолутну власт. Ово схватање о суверености парламента је последица енглеске доктрине и праксе која не разликује уставотворну од обичне законодавне власти и где парламент као суверен орган има власт да одлучи о томе шта је устав и шта улази у њега, као и да решава о његовој промени исто онако као да се ради о обичним законима.

Правна сувереност или сувереност права се појавила као реакција на државну сувереност исто као што је и ова својевремено потисла народну сувереност. По овој теорији, државна сувереност не постоји и не сме да значи да власт није ограничена правним поретком. Зато је државна сувереност противправни појам јер је право најважније, стоји изнад свих и тражи да сви буду под правним поретком. Правна сувереност инсистира на примату права над државом а не обрнуто; полази од правне норме као основног појма државног права која извлачи своју важност из саме себе, односно неке више (највише) норме, а не из државе. Дакле, право постоји пре државе и стоји изнад ње јер га она не доноси, већ неко други, нека највиша правна норма. Иако интересантна, ова теорија није тачна из два разлога. Прво, ако право доноси неко други а не држава, онда би он био суверен јер и ту највишу (пра норму) мора неко да донесе. И друго, ако би изузетно и постојале норме које настају из саме себе, односно изводе из себе важност и обавезност, онда то не би биле правне, већ неке друге, пре свега моралне норме које важе независно од ауторитета државне власти. Као што се види, ова теорија је покушала да сувереност са државне пренесе на право, а у томе није успела јер се њоме претпоставља одвајање (и супротстављање) државе од права, а они се (по ономе што до сада